

Vonnisnummer <i>100</i>
Repertoriumnummer 2018 / 14929
Datum van uitspraak 31 oktober 2018
Rolnummer A / 18 / 3851

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Rechtbank van Koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen

Vonnis

Voorzitter, zetelend zoals in kort geding

Aangeboden op
Niet te registreren

H18

de BVBA MORILO,

eisende partij, vertegenwoordigd door mr Tom HEREMANS en mr Lisbeth DEPYPERE, advocaten, met kantoor te 1170 Watermaal-Bosvoorde, Terhulpssteenweg 178, voor wie ter zitting mr HEREMANS verschijnt,

TEGEN

de vennootschap naar Nederlands recht HOTEL JULIEN BV,

verwerende partij, vertegenwoordigd door mr Paul MAEYAERT, advocaat, met kantoor te 1000 Brussel, Havenlaan 86C bus 414.

I. SITUERING VAN HET GESCHIL

Beide partijen baten, respectievelijk in Antwerpen sinds 2004 en in Den Bosch sinds 2017, een hotel genaamd *hotel Julien*. De eisende partij, de BVBA MORILO, meent dat deze situatie aanleiding kan geven tot verwarring, vordert dat aan de verwerende partij, HOTEL JULIEN BV, zou worden bevolen het gebruik van deze naam te staken.

II. PROCEDUREVERLOOP

MORILO heeft het geding ingeleid bij dagvaarding betekend op 17 mei 2018.

Bij beschikking gewezen op 13 juni 2018 werd aan partijen krachtens artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek akte gegeven van de conclusietermijnen die zij waren overeengekomen.

De zaak werd door een beschikking gewezen op 25 september 2018 vastgesteld en in beraad genomen op de openbare zitting van 3 oktober 2018 nadat de raadslieden van partijen werden gehoord.

Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies. De rechtbank hield bij de beoordeling van het geschil dan ook rekening met:

- de conclusie neergelegd op 21 augustus 2018 en de stukken neergelegd op 28 augustus 2018 door MORILO,
- de syntheseconclusie neergelegd op 21 september 2018 en de stukken neergelegd op 1 oktober 2018 door HOTEL JULIEN.

In deze procedure werd de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken nageleefd.

III. DE VORDERING

De vordering van MORILO strekt ertoe te horen vaststellen dat HOTEL JULIEN, door gebruik van de naam *Hotel Julien*, een inbreuk pleegt op de handelsnaamrechten van MORILO en op de eerlijke marktpraktijken. Zij vordert dat HOTEL JULIEN zou worden veroordeeld tot de staking van het gebruik van deze naam (alleszins zonder onderscheidend aanvulsel) en tot inlassing van een melding van dit verbod op haar website, allebei onder verbeurte van een dwangsom.

IV. BEOORDELING

A. DE RECHTSMACHT VAN DE BELGISCHE RECHTER

1. In eerste orde ontkent HOTEL JULIEN dat deze rechtbank rechtsmacht zou hebben om kennis te nemen van de vordering.
2. Krachtens artikel 7, 2. van de Verordening van de Raad nr 1215 / 2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken kan een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, in een andere lidstaat voor de volgende gerechten worden opgeroepen ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad, voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen.
Dit kan zowel de plaats zijn waar de schade is ingetreden als de plaats van de veroorzakende gebeurtenis.
3. MORILO roept in dat HOTEL JULIEN zich zou hebben bezondigd aan oneerlijke marktpraktijken, waarvan zijzelf de gevolgen zou dragen in haar bedrijfsuitoefening in Antwerpen. Zij kan HOTEL JULIEN dan ook wat dit betreft voor de Belgische rechter dagvaarden.
4. Echter: MORILO heeft ervoor gekozen in België te dagvaarden en niet in Nederland. Deze keuze heeft gevolgen. Deze rechtbank heeft immers slechts rechtsmacht om stakingsbevelen in België uit te spreken. De vordering van MORILO die betrekking heeft op de Benelux kan dan ook niet worden toegekend. Het volgende moet dan ook zo worden begrepen dat enkel uitspraak

wordt gedaan over datgene dat vanuit België zichtbaar is (website, reclame,...), en dus niet op de handelsnaam van de Nederlandse onderneming als zodanig.

De stelling dat deze rechtbank maar een stakingsbevel moet uitspreken en dat MORILO dan maar zal zien of dit uitvoerbaar is, kan niet worden aangenomen. In zoverre van meet af aan duidelijk zou zijn dat een vordering niet uitvoerbaar kan zijn, is die zelfs ontoelaatbaar bij gebrek aan actueel belang.

B. DE GROND VAN DE BETWISTING

5. MORILO verwijt HOTEL JULIEN een hotel uit te baten in Den Bosch, onder dezelfde naam als die waaronder zijzelf een hotel uitbaat in Antwerpen. Zij roept bescherming in van haar handelsnaam.

HOTEL JULIEN is houder van het Benelux-woordmerk *Hotel Julien*, maar partijen roepen geen argumenten op die hierop zijn gebaseerd.

6. De handelsnaam is de naam waaronder de onderneming aan het handelsverkeer deelneemt.

Krachtens artikel 8 van het Unieverdrag van Parijs van 20 maart 1883, laatst herzien te Stockholm op 14 juli 1967, wordt de handelsnaam zonder verplichting van depot of inschrijving, beschermd onverschillig of hij al dan niet deel uitmaakt van een fabrieks- of handelsmerk.

7. Terzijde moet worden opgemerkt dat een daad waarbij een onderneming het aanbod van een andere marktdeelnemer in verband met diensten of producten nabootst, in beginsel toegelaten is, tenzij de onderneming hierdoor, hetzij, een door de wetgeving op de intellectuele eigendom beschermd recht miskent, hetzij, dit aanbod doet onder begeleidende omstandigheden die indruisen tegen de eisen van de eerlijke handelsgebruiken.

De onderneming die, zonder zelf een creatieve inspanning te leveren, rechtstreeks voordeel haalt uit belangrijke inspanningen of investeringen gewijd aan een creatie met economische waarde van een andere onderneming, begaat nog geen daad strijdig met de eerlijke marktpraktijken. Dit handelen kan echter onrechtmatig zijn op grond van het behalen van een voordeel om een andere reden dan het louter nabootsen. Die andere redenen bestaan niet alleen uit de miskennis van intellectuele eigendomsrechten of verwarringstichtende reclame maar kunnen elke vorm van onrechtmatig gedrag zijn (zie Cass. 29 mei 2009, C.06.139.N).

Hieruit volgt dat de loutere kopie in de regel niet onrechtmatig is, tenzij begeleidende omstandigheden dit gevolg wel hebben (vgl. A. PUTTEMANS, "Introduction générale, principes et interrogations ; Réflexions autour de l'arrêt Noël Marquet de la Cour de cassation", in A. PUTTEMANS, J. DE WERRA, Y. GENDREAU (eds), *Propriété intellectuelle et concurrence déloyale; Les liaisons dangereuses?*, Larcier, 2017, (9) 25 – 29, nrs 16 – 17 en J.-F. PUYRAIMOND, "Du parasitisme à l'abus de la liberté de copie", in o.c., (81) 90 – 92, nr 8).

8. De bescherming van de handelsnaam heeft naar Belgisch recht geen eigen rechtsgrond (artikel 8 van het Unieverdrag van Parijs legt immers een verplichting op aan de wetgever maar heeft geen rechtstreekse werking). Het is geen volwaardig intellectueel eigendomsrecht zoals deze opgenomen in Boek XI van het Wetboek Economisch Recht en waarvoor, bijvoorbeeld, bijzondere bevoegdheidsregels gelden en beslag inzake namaak mogelijk is.

Om een inbreuk op de beschermde handelsnaam uit te maken zal het gebruik van een andere handelsnaam dan ook minstens een 'begeleidende omstandigheid' — zoals verwarringsgevaar — moeten vertonen.

9. Naar Belgisch recht is deze bescherming geconcretiseerd in artikel VI.105 van het Wetboek Economisch Recht. Krachtens artikel VI.105, 1°, c) is elke reclame van een onderneming verboden die alle bestanddelen in acht genomen, op enigerlei wijze, de persoon tot wie zij zich richt of die zij bereikt, misleidt of kan misleiden omtrent, onder meer wat betreft de hoedanigheid, kwaliteiten, kwalificaties en rechten van een onderneming, zoals haar identiteit, en die daardoor haar economisch gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een onderneming schade toebrengt of kan toebrengen.

Of er gevaar voor verwarring bestaat moet beoordeeld worden aan de hand van volgende elementen: (1) de mate van overeenstemming tussen de handelsnamen en als dusdanig het verwarringsgevaar; (2) de mate van overeenstemming tussen de activiteiten alsook (3) de geografische reikwijdte van de handelsnamen (zie Antwerpen 24 juni 2013, 2013/AR/598, «<http://www.ie-forum.be>», nr 734).

10. Er kan alvast worden vastgesteld dat de handelsnaam in kwestie volstrekt identiek is: beide ondernemingen baten hun zaak uit onder de naam *Hotel Julien*.

De activiteiten zijn zeer gelijkaardig, maar niet geheel identiek: daar waar MORILO een 'klassiek' hotel uitbaat, gericht op zowel toeristen als op zakenmensen, baat HOTEL JULIEN een zaak uit die ook karakteristiekeken vertoont van een *bed & breakfast*: zo kunnen klanten zelf gebruik maken van de keuken en is er blijkbaar niet altijd personeel aanwezig. Beide ondernemingen zijn gevestigd in historische panden.

Beide zaken liggen echter geografisch niet in elkaars nabijheid: MORILO is gevestigd in Antwerpen terwijl HOTEL JULIEN haar zaak in Den Bosch uitbaat. Dit is hier het doorslaggevende element. Een potentiële klant die een overnachting in Antwerpen overweegt zal niet een hotel in Nederland als alternatief kiezen. Mededingingsrechtelijk uitgedrukt: de relevante markt is hier niet dezelfde. Er kan dan ook geen verwarringsgevaar worden vastgesteld op het vlak van de keuze van de consument vóór de eigenlijke boeking van een overnachting.

Bovendien heeft ook de aard van de activiteit weerslag op de bepaling van het verwarringsgevaar. Een hotel heeft per definitie een zeer sterke plaatsgebonden functie: consumenten zoeken een hotel in de plaats waar ze willen verblijven, niet andersom. Er kan dan ook geen analogie worden gemaakt met andere ondernemingen, zoals detailhandelaars, waar de plaatselijke verankering doorslaggevend is. Het publiek van een hotel — toch niet van het 'normale' soort hotel waar het hier over gaat — is per definitie niet de plaatselijke bevolking.

Het feit dat er al vergissingen zijn gebeurd door leveranciers of bij informatie-aanvragen wijst niet op concreet verwarringsgevaar bij consumenten, in die zin dat per vergissing de diensten van de ene en niet van de andere onderneming zouden worden afgenomen. MORILO toont slechts dat er in één concreet geval zich een materiële vergissing heeft voorgedaan, wat nooit volledig kan worden uitgesloten.

11. MORILO argumenteert verder dat zij niet wenst te worden geassocieerd met HOTEL JULIEN. Klanten — tevreden klanten — die bij haar hebben gelogeed zouden kunnen denken dat de vestiging in Den Bosch aan haar gelieerd is en daar dezelfde dienstverlening verwachten. Nu dit niet het geval is, zou dat negatief op haar kunnen afstralen.

De rechtbank kan haar hier niet in volgen. Dit verwijt is geheel hypothetisch.

12. De vordering van MORILO — zoals hoger gesteld beperkt tot de uitwerking van de reclame van HOTEL JULIEN op de Belgische markt — moet daarom worden afgewezen als ongegrond.

V. DE PROCESKOSTEN

13. Krachtens artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten. Krachtens artikel 1018, 6° van het Gerechtelijk Wetboek omvatten deze kosten de rechtsplegingsvergoeding.

Voor het berekenen van de rechtsplegingsvergoeding moet volgens artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, het bedrag van de vordering te worden vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W.

14. Volgens deze regels is de vordering van MORILO niet in geld waardeerbaar. Conform ditzelfde K.B., en bij gebrek aan verzoek van de partijen om hiervan af te wijken, bedraagt de rechtsplegingsvergoeding dus het basisbedrag van € 1.440,00.

VI. BESLISSING

Rechtdoende op tegenspraak en na erover te hebben beraadslaagd, komt de Rechtbank tot volgende beslissing:

- zij stelt vast rechtsmacht te hebben om uitspraak te doen over de vordering, doch slechts wat betreft de mogelijke gevolgen van de verweten marktpraktijk op Belgisch grondgebied,
- zij verklaart de vordering toelaatbaar doch ongegrond en wijst ervan af,
- zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend,

- zij verwijst de BVBA MORILO in de kosten van het geding, die door de vennootschap naar Nederlands recht HOTEL JULIEN BV worden begroot, en door de Rechtbank worden vereffend op de rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00.

Dit vonnis werd gewezen door de voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen:

F. BLOCKX, rechter, waarnemend voorzitter,

A. BUNTJENS, griffier,

en uitgesproken in openbare zitting op **31 oktober 2018** door de voorzitter, bijgestaan door de griffier.

A. Buntjens

F. Blockx